

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2To/152/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1512010315
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denisa Mészárosová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1512010315.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Denisy Mészárosovej a členov senátu JUDr. Jaroslava Mikuša a JUDr. Ľudmily Králikovej, v trestnej veci obžalovaného N. Y. pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 5T/50/2012 zo dňa 05.09.2013, na verejnom zasadnutí konanom dňa 10. apríla 2014 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr.por. z r u š u j e sa napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por.

obžalovaný N. Y., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom C. , adresa na doručovanie P.O.H. XX, XXX XX C.

je v i n n ý , ž e

hoci mu z ustanovenia § 62 a nasl. zákona o rodine č. 36/2005 Z.z. vyplýva povinnosť prispievať na výživu dcéry Z. Y., nar. XX.XX.XXXX a hoci mu výška tejto povinnosti bola stanovená rozsudkom Okresného súdu Bratislava V č.k. 16C/471/05-30 zo dňa 04.10.2006, právoplatný dňom 19.10.2006 čo do výživného sumou 82,98 € (2.500,- Sk) mesačne vopred do 15. dňa v mesiaci k rukám matky W. Y., trvale bytom H., N. 2, túto vyživovaciu povinnosť neplnil a neplní:

- v mesiaci október, november a december 2006 (3 mesiace); počas celého roka 2007 (12 mesiacov); v roku 2008 v mesiacoch január, február, marec, apríl, jún, júl, august, október, november, december (10 mesiacov), pričom za obdobie od októbra 2006 do konca roku 2008 predstavuje dlh na výživnom za 25 mesiacov sumu 2.074,50 €;

- v roku 2009, v ktorom výživné neuhradil v mesiacoch január, február, marec, máj, jún, august, september a december (8 mesiacov), pričom v ostávajúcich mesiacoch roku 2009 nepravidelne a v rôznych výškach uhradil na výživnom celkovo sumu 463,- €, teda dlh na výživnom za rok 2009 činí sumu 532,76 €;

- v roku 2010 výživné neuhradil v mesiacoch január, marec, máj, júl, október, november, december (7 mesiacov), pričom v ostávajúcich mesiacoch roku 2010 nepravidelne a v rôznych výškach uhradil na výživnom celkovo sumu 665,- €, čím dlh na výživnom za rok 2010 činí 330,76 €;

- v roku 2011 v mesiacoch marec a august, pričom titulom platenia výživného nepravidelne a v rôznych výškach realizoval celkovo 22 platieb v celkovej sume 870,- € v mesiacoch január, február, apríl, máj, jún, júl, september, október, november, december (10 mesiacov), čím dlh na výživnom za rok 2011 činí 125,76 €;

- v roku 2012 nepravidelne platil výživné, pričom za rok 2012 zostal dlžný na výživnom čiastku 82,98 €.

Celková výška dlhu na výživnom za obdobie od októbra 2006 do konca roka 2012 činí 3.146,76 €, pričom v predmetnom období obžalovaný neprejavil záujem zamestnať sa na riadny pracovný pomer, nezaregistroval sa do evidencie uchádzačov o zamestnanie a nepožiadaval ani o poberanie dávok v hmotnej núdzi, od roku 2011 pracuje na dohodu,

t e d a

úmyselne neplnil najmenej tri mesiace v období dvoch rokov zákonnú povinnosť vyživovať iného a čin spáchal závažnejším spôsobom konania - po dlhší čas,

č í m s p á c h a l

prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. b/ Tr. zákona.

Za to sa

o d s u d z u j e

Podľa § 207 ods. 3 Tr. zákona s použitím § 36 písm. j/, § 38 ods. 3 Tr. zákona na trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/, § 50 ods. 1 Tr. zákona súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá a stanovuje skúšobnú dobu v trvaní 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 50 ods. 2, § 51 ods. 4 písm. d/ Tr. zákona súd obžalovanému ukladá povinnosť zaplatiť v skúšobnej dobe dlžné výživné vo výške 3.146,76 €.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 5T/50/2012 zo dňa 05.09.2013 bol obžalovaný N. Y. uznaný vinným z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona s použitím § 138 písm. b/ Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

hoci mu z ustanovenia § 62 a nasl. zákona o rodine č. 36/2005 Z.z. vyplýva povinnosť prispievať na výživu dcéry Z. Y., nar. XX.XX.XXXX a hoci mu výška tejto povinnosti bola stanovená rozsudkom Okresného súdu Bratislava V č.k. 16C/471/05-30 zo dňa 04.10.2006, právoplatný dňom 19.10.2006 čo do výživného sumou 82,98 € (2.500,- Sk) mesačne vopred do 15. dňa v mesiaci k rukám matky W. Y., trvale bytom H., N. 2, túto vyživovaciu povinnosť neplnil a neplní:

v mesiaci október, november a december 2006 (3 mesiace); počas celého roka 2007 (12 mesiacov); v roku 2008 v mesiacoch január, február, marec, apríl, jún, júl, august, október, november, december (10 mesiacov), pričom za obdobie od októbra 2006 do konca roka 2008 predstavuje dlh na výživnom za 25 mesiacov sumu 2.074,50 €;

v roku 2009, v ktorom výživné neuhradil v mesiacoch január, február, marec, máj, jún, august, september a december (8 mesiacov), pričom v ostávajúcich mesiacoch roku 2009 nepravidelne a v rôznych výškach uhradil na výživnom celkovo sumu 463,- €, teda dlh na výživnom za rok 2009 činí sumu 532,76 €;

v roku 2010 výživné neuhradil v mesiacoch január, marec, máj, júl, október, november, december (7 mesiacov), pričom v ostávajúcich mesiacoch roku 2010 nepravidelne a v rôznych výškach uhradil na výživnom celkovo sumu 665,- €, čím dlh na výživnom za rok 2010 činí 330,76 €;

v roku 2011 v mesiacoch marec a august, pričom titulom platenia výživného nepravidelne a v rôznych výškach realizoval celkovo 22 platieb v celkovej sume 870,- € v mesiacoch január, február, apríl, máj, jún, júl, september, október, november, december (10 mesiacov), čím dlh na výživnom za rok 2011 činí 125,76 €;

v roku 2012 nepravidelne platil výživné, pričom celkovo za rok 2012 realizoval tri platby v celkovej sume 160,- €, čím dlh na výživnom za rok 2012 činí 835,76 €

Celková výška dlhu na výživnom za obdobie od októbra 2006 do konca roka 2012 činí 3.899,54€, pričom v predmetnom období obžalovaný neprejavil záujem zamestnať sa na riadny pracovný pomer, nezaregistroval sa do evidencie uchádzačov o zamestnanie a nepožiadaval ani o poberanie dávok v hmotnej núdzi, od roku 2011 pracuje na dohodu.

Za to mu bol podľa § 207 ods. 3 Tr. zák., s použitím § 36 písm. j/, § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienične odložil.

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona súd určil obžalovanému skúšobnú dobu v trvaní 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 50 ods. 2, § 51 ods. 4 písm. d/ Tr. zákona súd obžalovanému uložil povinnosť zaplatiť v skúšobnej dobe zameškané výživné.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote v zmysle § 309 ods. 1 Tr. poriadku odvolanie obžalovaný N.. Odvolanie obžalovaného smeruje proti výroku o vine i treste.

Odvolanie obžalovaného bolo dodatočne odôvodnené prostredníctvom obhajcu. Obžalovaný poukazuje v odvolaní na viaceré významné fakty, ktoré súvisia s plnením vyživovacej povinnosti, pričom v prvom rade uvádza, že v mesiaci máj 2005 odovzdal matke maloletej čiastku 22.000,- Sk a v mesiaci júl 2005 čiastku 25.000,- Sk, čo spolu predstavuje sumu 47.000,- Sk (1.560,11 €) za účelom ich využitia pre jej podnikateľské aktivity s tým, že uvedenú čiastku mu započíta na jeho povinnosti spojené s úhradami výživného na dcéru Z.. Matka maloletej si bola pritom vedomá, že uvedená suma v tom čase predstavovala maximálnu možnú sumu, ktorú mohol vtedy poskytnúť. Bola si vedomá aj toho, že si na tento príspevok požičal od príbuzných a tým pádom nebude môcť určitú dobu platiť výživné na svoju dcéru.

Obžalovaný v ďalšej časti odvolania zdôraznil, že v období september 2006 až máj 2007 najmä spolu so svojou matkou Y. Y. znášal prevažnú časť starostlivosti o maloletú Z. Y.. Bolo to z dôvodu, že matka maloletej v tomto období začala pracovať v zamestnaní, v ktorej jej bránilo v poskytovaní pravidelnej a sústavnej starostlivosti o maloletú. Logicky teda v tomto období niesol väčšiu časť zodpovednosti na starostlivosti o maloletú a vznášal všetky s tým spojené náklady. Za uvedené obdobie mal na výživnom zaplatiť 829,80 €, avšak vzhľadom na skutočnosť, ktorú vyššie uvádza, matke maloletej túto časť výživného neuhradil.

Okrem uvedeného vytýka prvostupňovému rozhodnutiu, že je založené na nesprávnych skutkových zisteniach, najmä pokiaľ ide o nedoplatky na výživnom za obdobie roku 2012, nakoľko súd za toto obdobie ustálil dlh na výživnom vo výške 835,76 €. Takto ustálený skutkový stav je nepravdivý, pretože aj matka maloletej na hlavnom pojednávaní dňa 01.03.2013 jednoznačne uviedla, že dlh za toto obdobie predstavuje iba čiastku 82,98 € a jej tvrdenie podporujú aj predložené listinné dôkazy.

Obžalovaný sa domnieva, že pri započítaní ním odovzdaných peňažných čiastok matke maloletej tak, ako ich uvádza v úvodnej časti svojho odvolania a rovnako po zohľadnení argumentov, ktoré sa vzťahujú k obdobiu, v ktorom mal maloletú vo svojej starostlivosti a tiež po zohľadnení správnych zistení vo vzťahu k nedoplatkom na výživnom za rok 2012, je možné konštatovať, že dlh na výživnom neexistuje.

Vzhľadom na uvedené argumenty navrhol obžalovaný odvolaciemu súdu, aby ho spod obžaloby postupom podľa § 285 písm. a/ a písm. b/ Tr. poriadku oslobodil, prípadne, aby odvolací súd rozhodnutie prvostupňového súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu obhajca obžalovaného zotrval na písomne podanom odvolaní a upriamil pozornosť na obžalovaným uvádzanú sumu, ktorú poskytol matke maloleteho dieťaťa. Obžalovaný ako osoba neznalá práva nemal dôvod domnievať sa, že táto suma nemôže byť započítaná do dlžného výživného. Upriamil pozornosť na osobu obžalovaného, ktorý je doposiaľ bezúhonný, vždy mal snahu starať sa o svoje dieťa a podľa svojich možností platiť výživné. Je však potrebné zohľadňovať jeho finančné možnosti a jeho celkovú situáciu, v ktorej sa v rozhodnom období nachádzal a zisťovať,

či skutočne došlo k naplneniu zákonných znakov žalovaného prečinu. V prípade, ak dospeje odvolací súd k názoru, že je výrok o vine správny, navrhol upraviť skutkovú vetu v zmysle zistení, ktoré boli konštatované v odvolaní a potvrdené vyjadrením matky maloletej a znížiť výšku dlžného výživného tak, aby zodpovedala vykonaným dôkazom. V prípade uznania viny navrhol odvolaciemu súdu zníženie uloženého trestu. Opätovne poukázal obhajca aj na skutočnosť, že v období rokov 2006 až 2007 sa o maloletú staral prevažne obžalovaný a domnieval sa, že toto sa musí zohľadniť aj pri povinnosti platiť výživné.

Obžalovaný uviedol, že si je vedomý zákonnej povinnosti platiť výživné a vysvetlil, že hlavným dôvodom podania odvolania bola snaha upraviť výšku dlžného výživného tak, aby zodpovedala skutočnosti.

Zástupkyňa krajského prokurátora označila odvolanie obžalovaného za čiastočne dôvodné v časti, kde sa obžalovaný domáha nápravy skutkovej vety v časti vyčíslenia dlžného výživného. Napriek tejto skutočnosti je však na mieste uznať po úprave skutku viny obžalovaného, nakoľko je nesporné, že v zmysle zákona a ustálenej judikatúry sa neplnenia vyživovacej povinnosti dopustil. Výšku uloženého trestu považuje za primeranú v tej podobe ako ju zvolil súd prvého stupňa.

Krajský súd v Bratislave v intenciách § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré ich vydaniu predchádzalo, prihliadajúc pritom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ale mohli by odôvodňovať podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku, pričom zistil, že okresný súd pri svojom rozhodnutí porušil ustanovenia Trestného zákona.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. poriadku orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Pri uznaní viny vychádzal okresný súd predovšetkým z výpovede obžalovaného N. Y., svedkov W. Y., Z. Y., Y. Y., I. Y., S. C. a H. D., ako aj z prečítaných listinných dôkazov. Išlo najmä o rozsudok o určení výživného, potvrdenie o návšteve školy dcéry obžalovaného, doklady o platení výživného a výpisy z účtov.

Súd prvého stupňa v súlade s výsledkami dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní zistil skutkový stav uvedený vo výrokovej časti prvostupňového rozsudku. V odôvodnení rozsudku v zmysle § 168 Tr. por. jasne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si vzájomne odporujú. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa okresný súd vyrovnal s obhajobnými tvrdeniami obžalovaného. Jediným nedostatkom prvostupňového rozsudku je nesúlady ustálenej výšky dlhu na výživnom so zisteným skutkovým stavom, ktorý bol zároveň dôvodom na zmenu napadnutého rozsudku.

Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že prvostupňový súd vykonal všetky dostupné a potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu veci a tieto vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku.

Obžalovaný N. Y. spáchanie žalovaného skutku v zásade nepopiera, iba na svoju obranu uvádza určité argumenty, z ktorých by mal súd dospieť k záveru, že je ho dlh na výživnom nedosahuje až takú výšku ako bolo ustálené už prokurátorom v obžalobe. Za obdobie rokov 2006 až 2012 neplatil výživné pravidelne a to z dôvodu, že mu to neumožňovala jeho finančná situácia. Na úrade práce nebol evidovaný, snažil sa s pomocou rodiny nájsť nejaké zamestnanie, podával si viacero žiadostí.

V období , keď sa mu nedarilo riadne platiť výživné, nepodal návrh na zmenu výšky výživného ani na zmenu zverenia.

Obžalovaný stavia svoju obranu na tom, že v roku 2006 poskytol matke svojej dcéry sumu 47.000,- Sk za účelom rekonštrukcie bytu a trvá na tom, že sa dohodli, že časť týchto peňazí bude použitá aj na výživné. Ako sa neskôr ukázalo, dohodu matka maloletej neskôr poprela. V rámci konania na súde prvého stupňa sa obžalovaný bránil aj tým, že v priebehu rokov 2006 až 2007 sa jeho dcéra Z. Y. zdržovala u neho počas dlhšieho obdobia kvôli pracovnej zaneprázdnenosti matky. V tom čase sa o ňu riadne staral, zabezpečoval jej výživu a každodenné potreby, preto sa domnieval, že za toto obdobie by mu nemal narastať dlh na výživnom.

Svedkyňa W. Y. k výške dlhu na výživnom uviedla, že za obdobie rokov 2006 až 2011 bola táto výška ustálená správne, avšak v období roku 2012 je podľa dokladov, ktoré má k dispozícii, dlh na výživnom iba vo výške 82,98 € a nezodpovedá teda skutočnosti údaj, ktorý je uvedený v skutkovej vete obžaloby. Svedkyňa vyvrátila tvrdenie obžalovaného o tom, že by sa o dcéru staral v určitom období nepretržite, dlhodobejšie. Dcéra nikdy nežila so svojim otcom v spoločnej domácnosti, pripustila, že sa mohla u neho zdržať dva tri dni, ale nikdy nešlo o dlhodobejšiu starostlivosť. Postupne od roku 2006 sú ich kontakty menej časté, väčšinou iba cez víkendy, prípadne v poslednom období sa vidia možno dvakrát do roka. Svedkyňa poprela akúkoľvek dohodu s obžalovaným, z ktorej by vyplývalo, že nemusí za určité obdobie platiť výživné. Peniaze, ktoré jej poskytol obžalovaný v sume 47.000,- Sk boli použité na splátku spoločného úveru získaného ešte počas trvania manželstva.

Výpoveď svedkyne W. Y. ohľadom kontaktov obžalovaného so svojou dcérou potvrdzuje aj svedkyňa Z. Y., ktorá uviedla, že keď sa aj v roku 2006 zdržovala u svojho otca, bolo to najviac tri štyri dni, potom tam už nechcela byť a vrátila sa domov. Aj keď sa tam zdržovala častejšie, tak bola vlastne u babky a otec bol so svojou priateľkou. Občas ju otec brával zo školy, niekedy raz niekedy dvakrát do týždňa. Navštevovala ho niekedy cez víkendy alebo aj cez prázdniny, ale nikdy nebývala u neho celý týždeň mimo obdobia prázdnin.

Obranu obžalovaného čiastočne potvrdili svojimi výpoveďami jeho najbližší príbuzní, matka Y. Y. a brat I. Y., ktorí vypovedali, že dcéra obžalovaného bývala u nich v období rokov 2006 a 2007 aj v priebehu pracovného týždňa. Obžalovaný ju vozil zo školy, do školy, aj u nich počas týždňa prespávala a vtedy sa o ňu starali spoločne obžalovaný a jeho matka. Určitú časť nákladov, ktoré s touto starostlivosťou súviseli znášala matka obžalovaného.

Čiastočné informácie o problémoch s platením výživného mala aj priateľka obžalovaného H. D., ktorá bola okresným súdom vypočutá v procesnom postavení svedkyne. Niekedy bola svedkyňa prítomná pri odovzdávaní výživného matke maloletej a často sa stávalo, že peniaze na výživné išli priamo z jej účtu alebo z jej príjmov. Nakoľko už bola v období rokov 2006 a 2007 v blízkom kontakte s obžalovaným, pretože spolu pracovali, vedela, že v tomto čase sa u neho dcéra zdržovala častejšie a od roku 2007 chodila ku nim už iba na víkendy.

Z ďalších dôkazov vykonaných súdom prvého stupňa vyplýva, že obžalovaný N. Y. bol zaviazaný plniť vyživovaciu povinnosť voči mal. dcére Z. Y., nar. XX.XX.XXXX vo výške 82,98 € a táto povinnosť mu bola stanovená rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 16C/471/2005 zo dňa 04.10.2006. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 19.10.2006.

Z dokladov predložených svedkyňou H. D., obžalovaným a matkou maloletej súd prvého stupňa ustálil za obdobie od mesiaca október 2006 do konca roku 2012 dlh na výživnom v celkovej výške 3.899,54 €. Pokiaľ ide o uvedené obdobie ani odvolací súd nemá žiadne výhrady k ustálenej výške dlžného výživného s výnimkou obdobia roku 2012. Okresný súd konštatoval, že v tomto roku zostal obžalovaný dlžný na výživnom čiastku 835,76 € , pričom z výpovede svedkyne W. vykonanej na hlavnom pojednávaní jednoznačne vyplýva, že za obdobie roku 2012 je jeho dlh na výživnom iba vo výške mesačného výživného v čiastke 82,98 €, pričom túto skutočnosť potvrdzuje svojou výpoveďou aj obžalovaný a opätovne ju potvrdila vo svojom vyjadrení pred odvolacím súdom aj svedkyňa W. Y.. Z uvedených údajov je zrejmé, že suma 835,76 € uvedená v prvostupňovom rozsudku, je chybným údajom, ktorý bolo potrebné v rámci odvolacieho konania napraviť. V tomto prípade ide o zmenu, ktorá je

jednoznačne v prospech obžalovaného, takže odvolací súd nemal žiadnu zákonnú prekážku pre úpravu rozsudku naznačeným spôsobom.

Odvolací súd sa ďalej stotožnil aj s úvahami okresného súdu, ktoré sa týkali možnosti započítania čiastky 47.000,-Sk na platby riadneho výživného. Na jednej strane treba súhlasiť, že dohoda medzi obžalovaným a W. Y. nebola preukázaná a súčasne je spochybnený účel poskytnutia týchto peňazí svedkyňi, nakoľko mali podľa vyjadrení matky obžalovaného aj svedkyne W. Y. slúžiť na vyplatenie úveru, ktorý bol poskytnutý ešte za trvania manželstva. Odhliadnuc od uvedeného, okresný súd správne argumentuje ustanovením § 76 ods. 2 Zákona o rodine, z ktorého vyplýva, že pohľadávka maloletého dieťaťa na výživnom proti jednému rodičovi je nezapočítateľná s akoukoľvek pohľadávkou druhého z rodičov.

Okresný súd sa rovnako správne vysporiadal aj s obrannými tvrdeniami obžalovaného pokiaľ ide o poskytovanie dlhodobejšej pravidelnej starostlivosti maloletej dcéry v období školského roku 2006/2007, kedy mala dcéra bývať u neho. Ani z výpovede maloletej Z. Y., ani z výpovede jej matky nevplynulo, že by sa maloletá Z. zdržovala v jeho domácnosti v tomto období dlhodobejšie počas pracovného týždňa. Príbuzní obžalovaného takisto vo svojich výpovediach skôr uvádzajú, že obžalovaný počas pracovného týždňa v tomto období častejšie dcéru vozil do školy alebo ju zo školy vyzdvihol a ak sa aj viac dní zdržovala mimo bytu svojej matky, väčšiu časť starostlivosti zabezpečovala matka obžalovaného Y. Y.. Maloletá Z. výslovne uviedla, že u svojho otca nebývala nikdy celý týždeň mimo obdobia prázdnin. Z uvedeného potom okresný súd správne vyvodil, že prechodne zvýšené výdavky súvisiace so starostlivosťou o maloletú nemajú automaticky vplyv na povinnosť platiť výživné v pôvodne určenej výške. V tomto období obžalovaný navyše nikdy neinicioval zmenu rozhodnutia o zverení a ani úpravu výšky vyživovacej povinnosti.

Okresný súd na podklade vykonaného dokazovania dospel k správne záveru, že obžalovaný N. Y. naplnil svojím konaním všetky zákonné znaky prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zákona s použitím ustanovenia § 138 písm. b/ Tr. zákona. Obžalovaný v rozhodnom období pracoval čiastočne brigádnicke, prípadne v krátkodobých zamestnaniach, avšak nikdy neprejavil seriózny záujem o získanie zamestnania na trvalý pracovný pomer, neregistroval sa v evidencii uchádzačov o zamestnanie a nežiadal ani o poskytnutie dávok v hmotnej núdzi. Napriek tomu, že si bol vedomý svojej povinnosti platiť výživné na maloletú dcéru a nemal žiadne závažné prekážky zdravotného alebo obdobného charakteru, ktorému by bránili získať stabilné zamestnanie s vyšším príjmom, takéto zamestnanie za obdobie takmer šiestich rokov nezískal. Súčasne je potrebné pripomenúť, že určená výška výživného (82,98€) s prihliadnutím na vek maloletej, predpokladanú výšku nákladov, ktoré je potrebné vynaložiť na stravu, ošatenie, zabezpečenie lekárskej starostlivosti, vzdelanie, mimoškolské aktivity a podobne, je úplne primeraná.

Naplnenie kvalifikačného znaku podľa § 138 ods. 1 písm. b/ Tr. zákona - páchanie trestného činu po dlhší čas je odôvodnené tým, že obžalovaný si riadne neplnil vyživovaciu povinnosť v období od októbra roku 2006 do decembra 2012, pričom obdobie šiestich rokov je možné jednoznačne považovať za dlhšiu dobu.

Pokiaľ ide o úvahy o treste odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s uloženým trestom, ktorý bol vymeraný po zohľadnení správne zistenej poľahčujúcej okolnosti v zmysle § 36 písm. j/ Tr. zákona. Trest vo výmere 12 mesiacov zodpovedá kritériám uvedeným v § 34 Tr. zákona a rovnako sa odvolací súd stotožňuje aj so spôsobom jeho výkonu. U obžalovaného ide podľa odpisu registra trestov o prvý rozor so zákonom, pretože doposiaľ nebol súdne trestaný. Jeho doterajší život umožňuje predpokladať, že trest odňatia slobody vymeraný na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby je trestom primeraným a postačí pre splnenie ochranej aj výchovnej funkcie predpokladanej v ustanoveniach Trestného zákona.

Obmedzenie v zmysle § 51 ods. 4 písm. d/ Tr. zákona, spočívajúce v povinnosti zaplatiť v skúšobnej dobe dlžné výživné, je vzhľadom na výšku dlhu na výživnom opatrením, ktoré je možné v priebehu osemnástich mesiacov splniť. Zároveň má takéto opatrenie svoje opodstatnenie aj z výchovného hľadiska pri uprednostnení výchovného pôsobenia s cieľom viesť obžalovaného k zodpovednosti pri starostlivosti o svoje maloleté deti pred zvýraznením represívneho účinku trestu. Uvedené opatrenie je efektívnejšie tak z pohľadu záujmov maloletých detí, ako aj z pohľadu záujmov spoločnosti.

Oproti prvostupňovému rozsudku došlo v tomto výroku ku zmene v tom smere, že odvolací súd konkrétne špecifikoval výšku dlžného výživného v sume 3.146,76 €. Takto formulované obmedzenie je jednoznačnejšie a pri skúmaní splnenia podmienok podmieneného odsúdenia nemôžu vzniknúť žiadne pochybnosti o tom, koľko bol obžalovaný povinný v rámci plynutia skúšobnej doby uhradiť.

Krajský súd sa, vzhľadom na uvedené, s rozhodnutím súdu prvého stupňa pokiaľ ide o uložený trest, plne stotožňuje a toto rozhodnutie si v celom rozsahu osvojuje.

Dôvodom zrušenia rozsudku súdu prvého stupňa bola už spomenutá nevyhnutná úprava skutkovej vety, v dôsledku čoho bolo nutné pôvodný rozsudok postupom podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. poriadku zrušiť a ustáliť skutkový stav tak, aby bol v súlade so zisteným stavom. Výška dlhu na výživnom za rok 2012 bola zmenená z pôvodnej sumy 835,76 € na 82,98 € a celkový dlh na výživnom zo sumy 3.899,54 € na 3.146,76 €.

Z týchto dôvodov krajský súd po zrušení napadnutého rozhodnutia rozhodol podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku vo veci sám tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny

opravný prostriedok.